

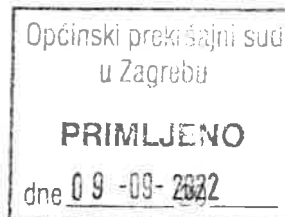
PRIJEMNI ŠTAMPILJ
REPUBLIKA HRVATSKA

376 HAKOM

Primljeno: 30.09.2022., 11:23:54 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
344-08/19-06/05	376-08/MB2	
Judžbeni broj:	Prilozi	Vrijednost:
440-22-23	0	

d3082630

ška

Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske
Zagreb

Broj: Ppž-12702/2021

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Maria Soljačića kao predsjednika vijeća, te Miroslava Malacka i Tomislava Tomašića kao članova vijeća, uz sudjelovanje Diane Pavlečić, u svojstvu više sudske savjetnice kao zapisničarke, u prekršajnom postupku protiv okrivljene pravne osobe HRVATSKI TELEKOM d.d., zastupane po braniteljima odvjetnicima iz Zagreba, zbog prekršaja iz članka 118. stavka 1. točke 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14, 72/17), odlučujući o žalbama okrivljene pravne osobe HRVATSKI TELEKOM d.d., podnijetim protiv presude Općinskog prekršajnog suda u Zagrebu od 25. listopada 2021., broj: 37. Pp G-3161/2019, na sjednici vijeća održanoj 28. travnja 2022.,

presudio je

I. Djelomično se prihvaća žalba okrivljene pravne osobe HRVATSKI TELEKOM d.d., te se i u povodu žalbe a po službenoj dužnosti, preinačuje prvostupanjska presuda u pravnoj oznaci djela, pa se prekršajno djelo okrivljene pravne osobe HRVATSKI TELEKOM d.d. pravilno pravno označava kao prekršaj iz članka 118. stavka 1. točke 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama (NN 73/08, 90/11, 133/12, 80/13, 71/14, 72/17).

II. U ostalom dijelu odbijaju se kao neosnovane žalbe okrivljene pravne osobe HRVATSKI TELEKOM d.d. i potvrđuje se prvostupanjska presuda u pobijanom a preinačenom dijelu.

III. Na temelju odredbe članka 138. stavka 2. točke 3. podtočke c) Prekršajnog zakona (NN 107/07, 39/13, 157/13, 110/15, 70/17, 118/18), okrivljena pravna osoba HRVATSKI TELEKOM d.d. je obvezana naknaditi paušalni iznos troškova ovog drugostupanjskog prekršajnog postupka u iznosu od 500,00 kn (petsto kuna), u roku od 1 (jednog) mjeseca računajući od primitka ove presude.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom Općinskog prekršajnog suda u Zagrebu okrivljena pravna osoba HRVATSKI TELEKOM d.d. je proglašena krivom i kažnjena novčanom kaznom u iznosu od 36.037.291,70 kn, zbog prekršaja iz članka 118.

stavka 1. točke 2. Zakona o elektroničkim medijima, činjenično opisanog u izreci pobijane presude.

2. Istom presudom okrivljena pravna osoba je obvezana naknaditi troškove prekršajnog postupka u paušalnom iznosu od 500,00 kn.

3. Protiv prvostupanjske presude okrivljena pravna osoba je putem branitelja odvjetnika iz Zagreba, podnijela žalbu zbog bitne povrede odredaba prekršajnog postupka, povrede odredaba materijalnog prekršajnog prava, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te odluke o prekršajnoj sankciji, navodeći u bitnom da ističe da je dana 24. rujna 2018. inspektor ovlaštenog tužitelja nazvao korisničku službu okrivljene pravne osobe te je predstavivši se kao građanin zainteresiran za kupnju usluge za svojeg sina, vodio razgovor s agenticom okrivljene pravne osobe, pri čemu je bez obavijesti agentici ili njezine dozvole, potajno snimao razgovor, pa se radi o neovlaštenom zvučnom snimanju koje je zakonom zabranjeno. Upravo je tajno snimanje tako striktno propisano kao izvanredna mjera iz razloga što se većina zločina ili u ovom slučaju prekršaja mogu dokazati i blažim i manje nametljivim dokazima, pa ako je okrivljena pravna osoba kriva za prekršaj koji joj se stavlja na teret, inspektor je mogao zakonitim dokazima isto pokušati dokazati. Ovlašteni tužitelj nije tijelo državne uprave jer na stranicama Hrvatske regulatorne agencije za mrežnu djelatnost je navedeno da je ista samostalna, neovisna i neprofitna pravna osoba s javnim ovlastima, a prvostupanjski sud se poziva na odredbe čl. 158. st. 5. PZ-a, a kako bi opravdao korištenje razvidno nezakonitog dokaza. Izreka pobijane presude je nerazumljiva i nezakonita. Prvostupanjski sud navodi zakonsku normu koja ne postoji kao temelj za donošenje odluke. Prvostupanjski sud nije proveo sve dokazne prijedloge koje je morao provesti kako bi točno utvrdio činjenično stanje. Naime, okrivljenoj pravnoj osobi poznato je da ne postoji prekršaj propisan odredbom čl. 118. st. 1. toč. 3. Zakona o elektroničkim medijima, niti prvostupanjski sud ne iznosi nikakvo obrazloženje zašto smatra da je okrivljena pravna osoba kriva za navedeni prekršaj. Kako prvostupanjski sud nigdje u tekstu presude nije naveo odredbe navedenog članka ili činjenični supstrat koji bi se mogao podvesti pod takvu odredbu ZEK-a, okrivljena pravna osoba smatra da je izreka presude nerazumljiva. Iz obrazloženja presude uopće ne proizlazi koje je konkretne činjenice sud utvrdio iz iskaza saslušanog svjedoka, pa presuda ne sadržava razloge zbog kojih pojedinačne činjenice uzima kao dokaze i to osobito u pogledu iskaza svjedoka.

Nadalje, okrivljena pravna osoba je dostavila na spis više ugovora iz kojih je nedvojbeno moguće utvrditi da je okrivljena pravna osoba sa pojedinačnim pretplatnicima sklapala Najbolju L Tarifu samostalno, neovisno o drugim tarifama koje bi uključivale istodobno korištenje usluga u nepokretnoj mreži. Prvostupanjska presuda ne sadržava niti razloge zbog kojih sud nije proveo dokaz saslušanjem svjedoka koji je bio zadužen za prodaju Najbolje L tarife. Prvostupanjski sud pogrešno utvrđuje regulatorne obveze okrivljene pravne osobe, te potpuno zanemaruje odredbe o vrsti krivnje (namjeri ili nehaju) te uopće ne obrazlaže krivnju i stupanj krivnje okrivljene pravne osobe. Ističe da svaki eventualni propust jednog radnika se ne može smatrati narušavanjem tržišne utakmice pa tako ni namjerom operatera da krši regulatornu obvezu. Naime, spisu prileži odluka uprave okrivljene pravne osobe od 31. kolovoza 2018., petak, dok se usluga počela nuditi 3. rujna 2018., ponedjeljak, uz nacrt dodatnih uputa, te iz ovih dokumenata je razvidno kako je okrivljena pravna osoba uslugu nudila i samostalno i u sklopu drugih tarifa. U tijeku postupka nije dokazano

da bi okrivljena pravna osoba postupala bio sa svjesnim nehajem ili s nesvjesnim nehajem, a okrivljena pravna osoba je učinila sve u njezinoj moći da obrazuje svoje zaposlenike te da onemogući bilo kakvo kršenje odluka ovlaštenog tužitelja. Okrivljena pravna osoba u svako doba ima preko 1.000,00 ljudi koji u njezino ime vrše prodaju usluga u različitim kanalima prodaje te je životno i logično da je i uz sve mjere i najveće napore nemoguće osigurati da nikada niti jedan djelatnik ne napravi pogrešku prilikom prodaje ili da pogrešnu informaciju. Okrivljena pravna osoba naglašava da ovlašteni tužitelj nije imenovao radnika koji je navodno nudio inspektorcu Najbolju L tarifu isključivo vezanu uz Magenta 1, niti je dao podatke iz kojih bi se moglo utvrditi identitet navedenog zaposlenika. Prvostupanjski sud je pogrešno utvrdio vrijeme počinjenja prekršaja, te nije utvrdio mjesto počinjenja prekršaja, a u presudi se navode tvrdnje koje su ili nedokazane ili dokazano netočne. Prvostupanjski sud utvrđuje da je prekršaj počinjen dana 16. rujna 2018. što je posve netočno. Činjenični opis sadrži vrijeme obavljanja inspeksijskog nadzora koje utvrđenje ne predstavlja vrijeme počinjenja prekršaja u smislu čl. 16. Prekršajnog zakona. Prvostupanjski sud je naveo da je prekršaj počinjen na posljednji dan prije pokretanja inspeksijskog nadzora kada je okrivljena pravna osoba trebala prijaviti ovlaštenom tužitelju rezultate istiskivanja marže. Kako nije bitan datum kada je ovlašteni tužitelj napravio inspeksijski nadzor, tako nije relevantno ni mjesto koje se navodi u optužnom prijedlogu. Kako i okrivljena pravna osoba i ovlašteni tužitelj imaju sjedište u Zagrebu pa su se i ovlašteni tužitelj i prvostupanjski sud bar u toj mjeri mogli usredotočiti na glavni grad, iako ni time točno mjesto počinjenja ne bi bilo utvrđeno. Prvostupanjski sud u spisu ima ugovore o samostalno sklopljenoj Najboljoj L ponudi, a sam inspektor kao svjedok u svojem iskazu navodi da postoje ugovori sklopljeni s korisnicima koji nisu sklopili ugovor i za Magentu 1, pa prvostupanjski sud pogrešno utvrđuje činjenično stanje u kojem ističe da je okrivljena pravna osoba spornu uslugu nudila isključivo vezano za Magenta 1, a ne i samostalno. Prvostupanjski sud nejasno obrazlaže novčanu kaznu, te nije zakonito utvrdio od koje točno djelatnosti obračunava godišnji bruto prihod okrivljene pravne osobe, a koje bi trebalo biti temeljem za promatranje ostvarenog prihoda pravne osobe, a samo isključivo temeljem toga, sud je mogao odrediti visinu kazne. Prvostupanjski sud uopće ne navodi koje odredbe PZ-a ili bilo kojeg drugog zakona je uzeo u obzir pri izricanju tako teške i tegobne novčane kazne, te ne navodi što je utvrdio kao godišnji prihod okrivljene pravne osobe pa je samim time nerazumljivo kako je došao do izračuna visine izrečene novčane kazne. Prvostupanjski sud navodi postotke koje je koristio ali ne utvrđuje uopće u obrazloženju o postotku kojeg iznosa je riječ, te ne argumentira dovoljno visinu novčane kazne, niti ne spominje detalje financijskih izvješća u obrazloženju. Posljednje dostupno financijsko izvješće okrivljene pravne osobe je ono za 2020., a u predmetnoj godini je okrivljena pravna osoba imala značajno manji bruto prihod nego u 2018., pa s obzirom na alternativu sadržanu u odredbi čl. 118. st. 1. t. 3. neodređenog Zakona o elektroničkim komunikacijama, prvostupanjski sud je morao, budući da bi kazna bila blaža za okrivljenu pravnu osobu, primijeniti posljednje dostupno godišnje financijsko izvješće, a ne ono za godinu kada je navodno prekršaj počinjen, točnije 2018. Sporna financijska izvješća nisu nikada tijekom postupka dostavljena okrivljenoj pravnoj osobi pa se ona na iste nije mogla očitovati i ukazati na greške za koje pretpostavlja da postoje u istima. Potrebno je utvrditi prihode od obavljanja djelatnosti na tržištu na kojem je došlo do navodne povrede. Okrivljena pravna osoba se bavi različitim djelatnostima koje nisu povezane s tržištem na koje se dogodio navodni prekršaj (npr. usluge elektroničkih publikacija, oglašavanje, ICT, električne punionice itd.) te bi se postotak prihoda

trebao računati isključivo u odnosu na prihod s onog tržišta na kojem se dogodio slučaj koji je prvostupanjski sud pogrešno okarakterizirao kao prekršaj.

4. Protiv prvostupanjske presude okrivljena pravna osoba je putem branitelja , odvjetnika iz Zagreba, podnijela žalbu zbog bitne povrede odredaba prekršajnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, navodeći u bitnom da kako je okrivljenik isticao tijekom prvostupanjskog postupka, presuda Općinskog prekršajnog suda u Zagrebu temelji se na nezakonitom dokazu i nedozvoljenom dokazu, s obzirom da je iz snimke razgovora inspektora s referenticom prodaje okrivljenika vidljivo da je inspektor simulirao da je zainteresirani kupac usluge okrivljenika, to jest nije se predstavio kao inspektor, niti je obavijestio sugovornika da je u tijeku inspekcijski nadzor. Prema istraživanju koje je branitelj izvršio, takvo postupanje nije dozvoljeno u nijednoj državi članici Europske unije. Europski sud u presudi od 25. listopada 2007. navodi da se izraz privatni život ne smije tumačiti restriktivno i da nema razloga da se prava iz čl. 8. Europske konvencije za zaštitu ljudski prava i temeljnih sloboda (pravo na poštovanje privatnog i obiteljskog života) ne obuhvaćaju i aktivnosti profesionalne i poslovne prirode, kao u konkretnom slučaju. Europski sud bi svakako utvrdio da lažno predstavljanje i tajno snimanje izvršeno od strane državnog inspektorata ne ispunjava ni jedan od dva uvjeta kako bi izdržao test nužnosti koji se primjenjuje pri Europskom sudu, niti je takva ovlast jasno propisana zakonom te samim time pravni subjekt nije upoznat s takvom mogućnošću i nema prikladna pravna sredstva za obranu od ovakvog postupanja, niti je takvo postupanje inspektora bilo nužno u demokratskom društvu, s obzirom da se njime nije pokušavalo spriječiti teški zločin ili teroristički čin, već isključivo nezakonito olakšati posao državnog inspektora koji takve ovlasti ne može imati. Budući da spisu prileži dokazi (ugovori) da se usluga nudila na ispravan način, očito da je riječ o zabuni jedne radnice okrivljenika i da ne postoji prekršajno djelo. Okrivljeniku se stoga stavlja na teret prekršajno djelo koje nije počinio i ujedno se optužba temelji na dokazu koji je u zapanjujućoj mjeri nezakonit i predstavlja kršenje osnovnih konvencijskih prava okrivljenika.

5. Žaliteljica predlaže da se iz razloga iznijetih u žalbama, iste prihvate.

6. Žalbe nisu osnovane.

7. Odlučujući o žalbama te ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe članka 202. stavka 1. Prekršajnog zakona (NN 107/07, 39/13, 157/13, 110/15, 70/17, 118/18), uz ocjenu navoda žalbi, Visoki prekršajni sud Republike Hrvatske je utvrdio da presudom nisu na štetu okrivljene pravne osobe Hrvatski Telekom d.d. povrijeđene odredbe materijalnog prekršajnog prava i da u predmetu nije nastupila zastara prekršajnog progona, te nisu počinjene bitne povrede odredaba prekršajnog postupka iz članka 195. stavka 1. točke 6., 7., 9. i 10. Prekršajnog zakona, a na što Sud pazi po službenoj dužnosti, te je našao da je Općinski prekršajni sud u Zagrebu točno utvrdio činjenično stanje, međutim, omaškom nije pravilno pravno označio djelo, pa je stoga izmijenjena pravna oznaka prekršaja na način naveden u točki I. izreke ove presude.

8. Naime, prvostupanjski sud je na temelju iskaza svjedoka te uvida u priložene materijalne dokaze, imao valjane osnove zaključiti

da su se u ponašanju okrivljenika ostvarila sva bitna obilježja prekršaja iz članka 118. stavka 1. točke 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama.

9. Navodi žaliteljice da je nezakonit dokaz snimka razgovora inspektor s agenticom okrivljene pravne osobe Hrvatski Telekom d.d., neosnovani su, budući sama okrivljena pravna osoba Hrvatski Telekom d.d. ističe upozorenja prije početka razgovora da se razgovor snima, čime se okrivljena pravna osoba Hrvatski Telekom d.d. odrekla prava na tajnost takvog ophođenja, pa se nikako ne može smatrati da bi time što je izvršeno snimanje razgovora i od strane inspektora, koji je anonimno nazvao okrivljenu pravnu osobu Hrvatski Telekom d.d., bila povrijeđena privatnost osobe, u konkretnom slučaju agentice okrivljene pravne osobe Hrvatski Telekom d.d., koja se javlja na telefon okrivljene pravne osobe Hrvatski Telekom d.d., a koji je dostupan neograničenom krugu osoba, čime nije postupljeno protivno odredbi članka 10. stavka 2. točke 2. Zakona o kaznenom postupku, kojom je propisano da su nezakoniti dokazi oni koji su pribavljeni povredom Ustavom, zakonom ili međunarodnim pravom zajamčenih prava obrane, prava na ugled i čast, te prava na nepovredivost osobnog i obiteljskog života, osim u slučaju iz stavka 3. ovog članka.

10. Nadalje, neosnovano žaliteljica ističe da presuda ne sadrži razloge zbog kojih pojedinačne činjenice uzima kao dokazane. Naime, prvostupanjski sud je u presudi naveo koje činjenice su utvrđene iz iskaza svjedoka inspektora

kao dokazane, a to je da je isti putem telefonskog razgovora s agenticom HT-a, a nakon toga i uvidom u službene internet stranice HT-a, uočio da je HT nudio korisnicima uslugu tarife Najbolja L koju je vezao uz tarifu Magenta 1, iako nije obavio test istiskivanja marže, te postojanje takve usluge proizlazi i iz priložene snimke inspektora, kao i iz službene internet stranice HT-a, te je u obrazloženju presude navedeno što je utvrđeno iz pojedinih materijalnih dokaza, a na kojima se temelji prvostupanjska presuda, te s obzirom na tako utvrđene činjenice, nije bilo potrebno saslušavati u svojstvu svjedoka koji je bio zadužen za prodaju Najbolje L tarife, što neosnovano ističe žaliteljica.

11. Slijedom navedenoga, neosnovano žaliteljica poriče da bi uslugu Najbolja L vezala samo uz tarifu Magenta 1, a ne samostalno, jer je u prvostupanjskom postupku utvrđeno iz iskaza svjedoka inspektora te audio snimke, kao i službene internet stranice HT-a, da je okrivljena pravna osoba Hrvatski Telekom d.d. nudila navedenu uslugu, a nedvojbeno je da za istu nije dostavljen dokaz HAKOM-u da je proveden test istiskivanja marže za maloprodajne cijene koje je nudila, što je u suprotnosti s Odlukom HAKOM-a od 9. srpnja 2015., te izmjenom od 7. prosinca 2015., koja je donesena na temelj odredbe članka 56. stavka 2. Zakona o elektroničkim komunikacijama, te u suprotnosti s dokumentom Metodologija testa istiskivanja marže, kako je to propisano Analizom mjerodavnog tržišta, koja je sastavni dio Odluke, a kojom je određena obveza Hrvatskom Telekomu d.d. da maloprodajne cijene za navedene usluge, uz dokaz da je test istiskivanja marže za navedene cijene zadovoljen, dostavi HAKOM-u najmanje 8 dana prije njihove objave.

12. Također, ističe se da iako je prvostupanjski sud omaškom u pisanju pogrešno naveo pravnu oznaku djela, ali je u izreci prvostupanjske presude naveden zakonski opis prekršaja iz članka 118. stavka 1. točke 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama, pod koji je podvediv činjenični opis prekršaja iz izreke presude.

13. Pogrešno ističe žaliteljica da nije utvrđeno vrijeme i mjesto počinjenja prekršaja. Naime, u izreci pobijane presude navedeno je vrijeme počinjenja prekršaja 16. rujna 2018., a što odgovara utvrđenim činjenicama u tijeku dokaznog postupka, odnosno da je inspektor nazvao 24. rujna 2018. okrivljenu pravnu osobu Hrvatski Telekom d.d., što se smatra danom objave usluge koja je u suprotnosti s Odlukom HAKOM-a od 9. srpnja 2015. i 7. prosinca 2015., kojom je okrivljena pravna osoba Hrvatski Telekom d.d. obvezna maloprodajne cijene usluga pristupa javnoj komunikacijskoj mreži na fiksnoj lokaciji u svrhu pružanja javno dostupne telefonske usluge dostaviti HAKOM-u na uvid najmanje 8 dana prije njihove objave uz dokaz da je test istiskivanja marže za navedene cijene zadovoljen, pa uzevši u obzir rok od 8 dana prije 24. rujna 2018., vrijeme počinjenje prekršaja je 16. rujna 2018. Nadalje, mjesto počinjenja prekršaja nije bitno obilježje djela, pa time što nije navedeno sjedište okrivljene pravne osobe, ne čini izreku nerazumljivom, te je mjesto počinjenja prekršaja bitno kod određivanja mjesne nadležnosti suda, međutim, u konkretnom slučaju za ovu vrstu prekršaja za koje postupak pokreće ovlašteni tužitelj koji ima status neovisnog regulatora, u smislu odredbe članka 94. stavka 5. Prekršajnog zakona propisana je isključiva mjesna nadležnost Općinskog prekršajnog suda u Zagrebu.

14. U vezi navoda žaliteljice da prvostupanjski sud potpuno zanemaruje odredbe o vrsti krivnje (namjeri ili nehaju) te uopće ne obrazlaže krivnju i stupanj krivnje okrivljene pravne osobe, ističe se da je za odgovornost za prekršaj, sukladno članku 25. stavku 1. Prekršajnog zakona, dovoljan nehaj, dok se sukladno članku 25. stavak 2. istog Zakona, iznimno, propisom o prekršaju može propisati i odgovornost samo za namjeru, a što nije slučaj kod inkriminiranog prekršaja, to nije bilo potrebno obrazlagati stupanj krivnje u konkretnom slučaju.

15. Imajući u vidu utvrđeno činjenično stanje i pravnu oznaku djela, ovaj Sud je našao da je izrečena novčana kazna okrivljenoj pravnoj osobi za navedeno djelo u granicama zakona i nije prestroga, time više što je ublažena znatno ispod zakonom propisanog minimuma, jer je za prekršaj iz članka 118. stavka 1. točke 3. Zakona o elektroničkim komunikacijama, za pravnu osobu propisana novčana kazna u iznosu od 1% do najviše 10% ukupnoga godišnjeg bruto prihoda od obavljanja djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga, ostvarenog u godini počinjenja prekršaja, a koji je utvrđen službenim financijskim izvješćima za tu godinu, odnosno posljednjim dostupnim službenim godišnjim financijskim izvješćima, a u postupku je utvrđeno uvidom u financijski izvještaj o iznosu ukupnog godišnjeg bruto prihoda za Hrvatski Telekom d.d. za 2018., kao godinu u kojoj je počinjen prekršaj, da ukupan godišnji bruto prihod iznosi _____ kn, a okrivljenoj pravnoj osobi Hrvatski Telekom d.d. izrečena je novčana kazna u iznosu od 36.037.291,70 kn, što predstavlja _____ navedenog ukupnog godišnjeg bruto prihoda.

16. U vezi navoda žaliteljice da sporna financijska izvješća nisu nikada tijekom postupka dostavljena okrivljenoj pravnoj osobi pa se ona na iste nije mogla očitovati i ukazati na greške za koje pretpostavlja da postoje u istima, ističe se da je tužitelj podneskom od 19. svibnja 2021. dostavio sudu izvješće o iznosu ukupnog godišnjeg bruto prihoda za 2018. za pravnu osobu Hrvatski Telekom d.d., što je navedeno i u samom podnesku, a koji je prvostupanjski sud dostavio okrivljenoj pravnoj osobi Hrvatski Telekom d.d. na očitovanje te je okrivljena pravna osoba u svom podnesku

od 13. listopada navela da je primila navedeni podnesak tužitelja, te su navedeni podnesci i izvješće o iznosu ukupnog godišnjeg bruto prihoda za 2018. pročitani na ročištu glavne rasprave 20. listopada 2021., pa je okrivljena pravna osoba Hrvatski Telekom d.d. upoznata s dostavljenim izvješćem o iznosu ukupnog godišnjeg bruto prihoda za 2018. za pravnu osobu Hrvatski Telekom d.d., na koji nije dala nikakve primjedbe, te stoga neosnovano sada žaliteljica ističe da se takvo godišnje financijsko izvješće ne odnosi samo na obavljanje djelatnosti elektroničkih komunikacijskih mreža i usluga.

17. Kako je odredbom članka 138. stavka 2. točke 3. podtočke c) Prekršajnog zakona propisano da troškovi prekršajnog postupka obuhvaćaju i paušalni iznos troškova prekršajnog postupka Visokog prekršajnog suda Republike Hrvatske kada je donio odluku kojom je pravomoćno utvrđena prekršajna odgovornost okrivljenika, ako je odlučivao o žalbi okrivljenika, to je na temelju članka 139. stavka 3. Prekršajnog zakona, obvezana okrivljena pravna osoba Hrvatski Telekom d.d. na naknadu paušalnog iznosa troškova drugostupanjskog prekršajnog postupka, uzimajući u obzir složenost i duljinu postupka.

18. Iz navedenih razloga, na temelju članka 205. Prekršajnog zakona, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu 28. travnja 2022.

Zapisničarka:

Diana Pavlečić v.r.

Predsjednik vijeća:

Mario Soljačić v.r.

Presuda se dostavlja Općinskom prekršajnom sudu u Zagrebu u 6 otpravaka: za spis, okrivljenu pravnu osobu, branitelje i tužitelja.

Za točnost otpravka - ovlaštenu službenicu
upraviteljica zajedničke sudske pisarnice

Edita Vrkljan

